

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
sídlem X

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2022, č. j. 21774-2/2022-900000-311

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Podanou žalobou je napadeno shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Liberecký kraj, ze dne 4. 3. 2021, č. j. 5663-7/2021-560000-12. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze tří přestupků podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, kterých se dopustil tím, že:

- dne 5. 10. 2020 v 1:43 – 1:53 hodin v provozovně „Herna BÍLÝ TYGR“ umístěné na adrese: Máchova 72, 472 01 Doksy, umožnil účast na hazardní technické hře obsluze provozovny X, nar. X, trvalé bydliště X, a to na uživatelské konto osoby: X, nar. X, č. karty (uživatelského konta) X, čímž porušil podmínku stanovenou ve výroku V. bod 12 rozhodnutí Ministerstva financí č. j. MF-28727/2017/34-48 (dále jen „základní povolení“): *„Provozovatel zajistí, že účastnit se technické hry prostřednictvím uživatelského konta nebude osoba odlišná od účastníka hazardní hry, kterému bylo takové uživatelské konto zřízeno.“*,
 - dne 5. 10. 2020 v 2:26 hodin uzavřel provozovnu a do 3:00 hodin téhož dne již tuto provozovnu neotevřel, čímž porušil podmínku stanovenou ve výroku V. bod 32 základního povolení: *„Provozovatel provozuje v herním prostoru herní pozice koncových zařízení technické hry po celou provozní dobu uvedenou v povolení k umístění herního prostoru ode dne zahájení jejich provozu podle výroku V. bodu 1.“*, neprovozoval tedy v uvedenou dobu v herním prostoru herní pozice koncových zařízení technické hry v souladu s výrokem III povolení k umístění herního prostoru Městského úřadu Doksy ev. č. 561495/2019/0001-2 ve stanoveném čase provozní doby herny, jež je stanovena ve dnech pondělí až neděle od 10:00 – 3:00 hodin,
 - dne 5. 10. 2020 v 12:00:00 – 13:17:10 hodin nebyla v herním prostoru provozovny přítomna osoba uvedená ve výroku V. bod 23 základního povolení, čímž zde uvedenou podmínku porušil: *„Provozovatel přijme taková opatření, aby kdykoliv po celou provozní dobu byla v herním prostoru přítomná osoba provozovatelem oprávněná jednat v provozních záležitostech herního prostoru s místně příslušným celním úřadem.“*
2. Za uvedené přestupky byla žalobci podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2023, ve spojení s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a žalobci byla rovněž uložena povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální výši 1 000 Kč.
3. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že dne 5. 10. 2020 provedli pracovníci správního orgánu I. stupně u žalobce, jako kontrolované osoby, kontrolu ve shora označené provozovně. Při ní byly zejména vyžádány kamerové záznamy z provozovny. Z nich celní úřad zjistil, že dne 5. 10. 2020 v 1:43 – 1:53 hodin se technické hry účastnila obsluha provozovny identifikovaná u kontroly na uživatelské konto jiné osoby. Obsluha si připravila kartu potřebnou ke spuštění technického herního zařízení a hotovost, dále přistoupila k technickému hernímu zařízení, kam vložila kartu a finanční hotovost, zahájila hru, kdy se na obrazovce ve stylu válcové hazardní hry mění a ustalují symboly ovoce. Po dohrání v 1:53 hodin obsluha vyjmula kartu a bez finanční hotovosti odchází zpět k pultu obsluhy. Z denní evidence návštěvníků celní úřad ověřil, že

obsluha provozovny se v čase 1:42 hodin registrovala na konto osoby x. Z předložených videozáznamů bylo rovněž patrné, že obsluha začíná dne 5. 10. 2020 v čase 2:24 hodin vypínat technické hry a v čase 2:26 hodin zhasíná v herním prostoru světla a odchází z herny, do 3:00 hodin již nedošlo k otevření provozovny a spuštění technických her. Dále bylo z videozáznamu zjištěno, že osoba provozovatelem oprávněná jednat v provozních záležitostech herního prostoru s místně příslušným celním úřadem nebyla dne 5. 10. 2020 v herním prostoru přítomná od 12:00 hodin (od počátku vyžádaného videozáznamu). Na kamerovém záznamu je zřejmé, že kontrolní hlídka celního úřadu přichází do herního prostoru v 13:16:26 hodin, kdy tento vstup je volný a obsluha provozovny vstoupila do herního prostoru v 13:17:10 hodin z míst mimo herní prostor, a to ze spojovací chodby.

4. Vydáním příkazu ze dne 11. 12. 2020 bylo zahájeno správní řízení, žalobce podal proti příkazu odpor, načež správní orgán I. stupně po vyjádření žalobce vydal dne 4. 3. 2021 rozhodnutí o shora popsanych přestupcích.
5. V jeho odůvodnění zejména zdůraznil, že dle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách je přestupkem provozování hazardní hry v rozporu se základním povolením. Na to poukázal na příslušné pasáže základního povolení uděleného žalobci a popsal, že z provedené kontroly, zejména z opatřeného videozáznamu, vyplynula shora popsaná porušení základního povolení. Odpovědnosti za přestupky by se žalobce mohl podle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky zprostit pouze tehdy, pokud by prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. K tomu však v daném případě nedošlo, přestože žalobce uplatnil liberační důvody, když tvrdil, že provádí celý komplex systémových opatření za účelem dodržování právních předpisů. K tomu také navrhl výslech svědků. Provedená kontrola ukazuje, že žalobcem nastavené kontrolní mechanismy jsou nedostatečné a nefunkční. Je na žalobci, aby správnímu orgánu popsal systém kontrolních opatření. Tuto povinnost nelze přenášet na svědky. V závěru rozhodnutí se správní orgán věnoval úvahám o výši uložené sankce.
6. K odvolání žalobce přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný, který jeho důvodnost neshledal. Naplnění skutkové podstaty přestupků ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá. Podmínky základního povolení byly porušeny, přičemž žalovaný vysvětloval jejich význam a opodstatněnost. Jednání žalobce je společensky škodlivé, jak se tomu věnoval také správní orgán I. stupně. Výslech žalobcem navržených svědků by byl v daném případě nadbytečný, k otázce liberačních důvodů žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Liberační důvod představuje výjimku z objektivní odpovědnosti a uplatní se ve výjimečných a opodstatněných případech. Poukaz na interní směrnici či školení zaměstnanců nepředstavuje vynaložení veškerého možného úsilí k zabránění přestupku. Uloženou sankci žalovaný shledal za přiměřenou.

II. Žaloba

7. Žalobce ve včasné žalobě namítl, že přestupky nebyly jednoznačně prokázány, a i pokud by tomu tak bylo, žalobci nebyly umožněny kroky k prokázání liberace. Žalovaný při posuzování liberačních důvodů opomíjí žalobcův několikastupňový kontrolní systém.

Svá tvrzení opírá o nepřiléhavou judikaturu, neboť ta nezohledňuje jeho aktivní kontrolní činnost vykonávanou prostřednictvím pracovníků v několika úrovních, kteří vyhledávají možná porušení zákona a případně zajišťují nápravu nežádoucího stavu. Žalovaný se zaměřil pouze na jedinou složku několikastupňového systému žalobce – školení a poučení. V kontextu posuzované věci lze považovat pojem „vynaložení veškerého úsilí“ za neurčitý, i proto měl správní orgán přistoupit k provedení navržených důkazů a posoudit liberační důvody v individuální rovině. Prostřednictvím výsledku navržených svědků chtěl žalobce detailně přiblížit jednotlivé kontrolní stupně, které jsou ze strany žalobce prostřednictvím jeho pracovníků zajišťovány. Žalobce konkrétně označil, co lze jakými důkazy prokázat. Žalovaný posoudil kontrolní systém žalobce, aniž by se blíže zabýval jeho konstrukcí a obsahem. Tím bylo žalobci znemožněno uplatnit své právo na obhajobu.

8. K vytýkané nepřítomnosti povinné osoby žalovaný odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 25. 6. 2020, č. j. 65 A 83/2019-40, které nelze využít na případ žalobce. V jeho případě povinné osobě nebránilo ve výkonu činnosti vzdálené registrační místo, nýbrž se vzdálila dobrovolně na základě své vlastní vůle. Tím, že se povinná osoba v herním prostoru nenacházela ovšem není vyloučeno, že neměla přehled o pohybu v herně, neboť nad ní měla vizuální kontrolu. Názor žalovaného, že nouzové situace lze řešit pověřením více osob ve spojení s účinným uspořádáním jejich vzájemné zastupitelnosti či intervalu jejich střídání, je zcestný, neboť náklady spojené s pověřením více osob by přesahovaly ekonomické možnosti žalobce. To odporuje komentáři k zákonu o odpovědnosti za přestupky. V případě, že by žalobce navýšil počet osob, jednalo by se o mimořádně nákladné, ekonomicky neproveditelné opatření. Efektivním kontrolním mechanismem není urputné lpění na situacích, které postrádají jakoukoliv logiku a odporují smyslu zákona o hazardních hrách.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že setrvává na svých závěrech. Skutkový stav byl náležitě zjištěn. Pokud jde o naplnění liberačních důvodů, žalovaný trvá na tom, že rozsudky Nejvyššího správního soudu odkazované v rozhodnutí o odvolání, zejména rozsudky ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 195/2018-27, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 413/2018-24, ze dne 21. 10. 2021, č. j. 2 As 352/2020-55, ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 As 302/2017-44, jsou zcela přiléhavé pro nyní řešenou věc. Žalovaný citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 352/2020-55, jenž se týkal přímo žalobce a jím vznesené otázky liberace. Ke zproštění odpovědnosti za přestupek by dle žalovaného nemohla vést prostá existence kontrolního systému. Je třeba, aby obviněný prokázal, že v rámci své podnikatelské činnosti vytvořil efektivní a funkční systém kontrol, kterým by se snažil eliminovat správními orgány vytýkané přestupkové jednání. Žalovaný rovněž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 3. 2023, č. j. 59 Af 53/2022, který shledal shodné námitky žalobce nedůvodnými.
10. K námitkám týkajícím se nepřítomnosti pověřené osoby v provozovně žalovaný zopakoval, že smysl požadované trvalé přítomnosti pověřené osoby v herním prostoru nespočívá pouze v tom, aby se na místě pro případ kontroly nacházela osoba oprávněná jednat s dozorovými orgány, ale také v požadované vysoké míře zabezpečení povinností

provozovatele, resp. požadavků zákona o hazardních hrách. Žalobce nemohl mít reálný a stoprocentní přehled o tom, kdo se v herně zrovna nachází, nebyla-li tam fyzicky přítomna pověřená osoba. Není rozhodné, zda pověřená osoba, která se prokazatelně v herním prostoru nenacházela, mohla mít o pohybu v něm nějaký přehled. Stejně tak poukaz žalobce na skutečnost, že povinná osoba se v daném případě z provozovny vzdálila na základě své vlastní vůle, nesvědčí ve prospěch žalobce. Odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, ze dne 25. 6. 2020, č. j. 65 A 83/2019-40, je na danou věc přílehlavý.

11. Stran argumentace o finanční nákladnosti podnikání žalobce žalovaný doplnil, že organizace plnění povinností provozovatele hazardních her je zcela v dispozici žalobce. Zákon klade na provozovatele hazardních her poměrně striktní podmínky, za kterých lze základní povolení k provozování hazardních her jednak vůbec získat, a které musí provozovatel po získání tohoto povolení dále dodržovat, aby byl naplněn smysl zákona. Dodržování podmínek uvedených jak v zákoně o hazardních hrách, tak v základním povolení není samoúčelné a jejich porušení zakládá odpovědnost za přestupek. Herna přitom představuje herní prostor s vyšší mírou hazardu a všech souvisejících negativních rizik a dopadů. Nebudou-li dodržovány právní předpisy a v návaznosti na ně vydané podmínky regulující hazardní hry, dojde k propuknutí jevů, vnímaných jako společensky nebezpečné. Žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. Podle § 20 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, právnická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.
14. Podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.

15. Podle odstavce 2 téhož ustanovení se právnická osoba nemůže odpovědnosti za přestupek zprostit, jestliže z její strany nebyla vykonávána povinná nebo potřebná kontrola nad fyzickou osobou, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, nebo nebyla učiněna nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku.
16. Předně soud uvádí, že úvodní zmínka žalobce o tom, že řešené přestupky nebyly řádně prokázány, je pouhým obecným konstatováním bez konkrétního obsahu. Správní orgány vysvětlily, z čeho plynou jejich skutkové závěry, přičemž ani žalobce v žalobě v zásadě nezpochybňuje, že ke správními orgány popsanému jednání, jehož podstata je navíc zachycena na opatřených videozáznamech z kamer, skutečně došlo.
17. Jádrem podané žaloby je žalobcova argumentace týkající se liberace, resp. nevyslechnutí navrhaných svědků, čímž měla být žalobci možnost liberace znemožněna. Žalobce se totiž, jak to plyne z pořízeného protokolu, dne 4. 2. 2021 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a vyjádřil se k věci v tom smyslu, že se hodlá liberovat, neboť zavedl opatření, která bylo možno po něm požadovat, aby přestupkovému jednání zabránil. Popsal, že šlo o celý komplex opatření, jako je např. několikastupňová kontrolní činnost za účelem dodržování zákonných norem, provádění školení a poučování o odpovědnosti. K tomu navrhl výslech několika svědků, kteří měli kontrolní systém konkrétně popsat.
18. Z judikatury správních soudů plyne, že žalobce takovouto argumentaci užívá opakovaně. Nejvyšší správní soud se obdobnou věcí zabýval v rozsudku ze dne 21. 10. 2021, č. j. 2 As 352/2020-55, jímž žalobcovu kasační stížnost zamítl. Nejvyšší správní soud zde shrnul dosavadní relevantní správní judikaturu a mj. uvedl: „...*provádění (jakéhokoli) školení a poučování zaměstnanců zásadně nemůže být vynaložením veškerého možného úsilí právnické osoby směřujícího k zabránění přestupku, a tedy ani (pouze ve zcela výjimečných případech nastoupivším) liberačním důvodem. Nelze přisvědčit kasační námitce, že správní orgán nemohl posoudit otázku liberace tvrzené stěžovatelem z důvodu realizace školení, dokud mu nebyly podrobně známy všechny jejich detaily. I bez znalosti konkrétních parametrů stěžovatelem zajišťovaných školení a poučení bylo možno dospět k závěru, že tato opatření nemohla být sama ze své podstaty dostatečná pro zproštění objektivní odpovědnosti. ... dle Nejvyššího správního soudu nelze a priori paušálně konstatovat, že žádná kontrolní činnost (jakéhokoli charakteru, kvality, intenzity či způsobu provádění) nemůže nikdy, ani ve spojení s dalšími okolnostmi (jako je např. ono školení a poučování, či značně specifická náplň činnosti), vést ke zproštění odpovědnosti právnické osoby za jí přičítané jednání jejího zaměstnance. Podstatné však je, že by se muselo jednat o výjimečné případy (mimořádně precizní a efektivní kontroly), přičemž tuto jejich exklusivitu by musel tvrdit a prokázat sám odpovědný subjekt. V projednávaném případě stěžovatel toliko tvrdil, že vyvíjí kontrolní činnost, zřídil kontrolní oddělení a provádí namátkové kontroly. Tato tvrzení jsou ovšem natolik obecná, nekonkrétní a zcela standardní (nikterak výjimečná), že ani na jejich základě nemohlo dojít k naplnění přísných liberačních důvodů. Kasační soud akcentuje, že správní orgány i v případě tvrzené kontrolní činnosti nepopřely její realizaci, nýbrž stejně jako u školení a poučení naznaly, že tato činnost nemůže vést ke zproštění objektivní odpovědnosti. Nejvyšší správní soud s ohledem na velmi obecná až lakonická tvrzení stěžovatele učiněná ve správním řízení dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily ani tehdy, když neprovedly*

navržený výslech pracovnice kontrolního oddělení; její výpověď totiž mohla pouze potvrdit pro liberaci stěžovatele nedostatečná skutková tvrzení.“

19. Zdejší soud konstatuje, že v nynější věci je situace obdobná. Žalobce přednesl jen zcela obecná tvrzení o komplexu kontrolních opatření. Žalovanému nyní vytýká, že se v napadeném rozhodnutí s využitím judikatury zaměřil na uskutečňování školení a poučování. Jde však o ty nejkonkrétnější skutečnosti, které žalobce směrem k liberaci sdělil, proto není jeho výtky namístě. Ani v odvolání žalobce svá tvrzení o kontrolních mechanismech v podrobnostech nerozvedl, naopak dokonce sám uvedl (na str. 11), že *„obviněnému vzhledem k rozsahu jeho podnikání nemůže být znám detailní způsob provádění kontrol a opatření vedoucích k zabránění vzniku protiprávních jednání“*. Žalobce tedy setrvává v obecné rovině, neboť svůj kontrolní systém, na nějž se odvolává, ani nezná. Proto směšuje svou povinnost tvrzení a povinnost důkazní tak, že tvrzení o konkrétní povaze kontrolního systému mají přednost teprve jím označení svědci. Správní orgány však správně uvedly, že takový postup je nepřipustný.
20. Žalobce byl povinen na prvním místě zcela konkrétně popsat, jaká opatření za účelem předcházení porušování právních předpisů zavedl. To se však v daném případě nestalo. Proto soud obdobně jak to učinil Nejvyšší správní soud v citované věci uzavírá, že správní orgány nebyly povinny vyslýchat žalobcem navržené svědky, neboť žalobcem poskytnutá tvrzení, k nimž se měly svědecké výpovědi vztahovat, byla natolik obecná, resp. hovořící o tak standardních opatřeních, že ani jejich prokázání nemohlo vést k liberaci žalobce. Ostatně sama skutečnost, že kontrolní pracovníci zjistili při jediné kontrole v provozovně žalobce hned tři pochybení, nesvědčí příliš o efektivním a funkčním kontrolním systému.
21. Žalobní námitka směřující proti přiléhavosti žalovaným odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 25. 6. 2020, č. j. 65 A 83/2019-40, může jen stěží vést k úspěchu podané žaloby. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že na toto rozhodnutí odkazuje pouze na podporu svých jinak učiněných závěrů. Jinak řečeno, odkaz na zmíněné rozhodnutí není podstatou argumentace žalovaného. Ten k otázce povinné přítomnosti obsluhy v herním prostoru jednak citoval ze základního povolení, z nějž tato povinnost plyne, měl prokázáno, že byla porušena, a dále i vysvětloval její význam. Nadto je odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci do značné míry přiléhavý i v této věci, kde obsluha sice neopustila herní prostor z důvodu umístění registračního místa, podstatné však je, že jej vůbec opustila, byť z jiného důvodu. Žalobce v žalobě sám připouští, že obsluha se v herním prostoru nenacházela, pouze dovozuje, proč to nevádí. Taková argumentace však nevede ke zbavení se v základním povolení jednoznačně zakotvené povinnosti.
22. Soud připomíná, že žalobce podniká ve velmi specifické oblasti spojené s hrozbou negativních společenských dopadů. Právě proto je takové podnikání předmětem poměrně striktní regulace, jejíž smysl a účel nelze obcházet. Náklady na zajištění plnění nastavených pravidel jsou s touto činností imanentně spjaty. Snaha tyto náklady ušetřit nemůže nerespektování pravidel legitimizovat.

V. Závěr a náklady řízení

23. Vzhledem ke všem shora uvedeným závěrům posoudil krajský soud žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil a žalobce se k výzvě soudu v tomto směru ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
25. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 18. ledna 2024

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu